

Intoleràncies i la seva solució

Ripoll haurà de treballar per cosir les esquerdes que poden sortir en la convivència social

Un centenar de persones van fer una trobada per la convivència a Ripoll, dimarts.

Ripoll mai ha estat una bassa d'oli absoluta. La gent no és gaire diferent de la de Girona, Santa Coloma de Farners o Figueres. Qui més qui menys té interioritzats comportaments que podríem definir com a racistes, encara que ho siguin en baixa intensitat. Els comentaris que es fan en públic difereixen sensiblement dels que es poden dir en petit comitè. Sigui quin sigui l'origen dels ripollesos, molt pocs són els que s'escapen d'aquesta mena d'actituds on tard

o d'hora s'acaba escoltant l'arquetípic expressió: «Jo no soc racista, però...».

Fins ara els incidents de caràcter racista a Ripoll han estat insignificants. No han transcendit més enllà dels enfrontaments o baralles puntuals entre individus, provocats per aspectes que res tenen a veure amb el color de la pell o amb el lloc d'origen. Els mateixos que podria haver-hi hagut mig segle enrere entre els considerats com a ripollesos de tota la vida i els que arribaven amb els processos migratoris des d'Extremadura o Andalusia, i que no anaven més enllà de petites intoleràncies derivades de la condició humana.

Recordo fa una dècada i mitja com dos obrers de la construcció es van embolicar en una màniga de mastegots a sobre d'un camió per una disputa laboral. Era al carrer Pirineus. Un era d'origen musulmà i l'altre, presumptament catòlic.

No fa ni dues setmanes vaig ser testimoni també d'una baralla a la plaça dels Llupions, a l'exterior d'un kebab, on dos joves que responien als mateixos perfils que els paletes, van protagonitzar una agressió física amb cops de puny i de cap. L'un els repartia i l'altre els encaixava. Ni idea del motiu de la baralla, però posteriorment vaig escoltar com els amics de l'agredit li recriminaven que no hauria d'haver-lo «vacil·lat». O sigui que res que no hagués pogut generar-se per una discussió futbolística, política o fins i tot per un conflicte sentimental.

El gran temor dels responsables municipals és que ara aquesta suposada tranquil·litat no es vegi alterada pels fets del 17 d'agost i l'origen ripollès de la cèl·lula terrorista.

Administració i col·lectius de diversa índole han treballat des del minut zero per corregir qualsevol anomalia que

perjudiqui la convivència entre vilatans. Tots els gestos que s'han vist per part dels responsables de la vida pública han estat conciliadors.

Han molestat fins i tot alguns titulars com Ripoll, bressol de Catalunya i ara també de terroristes, que malgrat que definia el que ha passat al poble, es creu que podria perjudicar la imatge del municipi. El seu autor, o sigui jo mateix, no creu que explicar el que està passant hagi de censurar-se. En aquest cas en lloc de periodisme estaria practicant el publireportatge o allò que alguns règims totalitaris entenen com a «propaganda».

Mentrestant el tema gairebé únic de les converses entre ripollesos segueix centrant-se en els joves que, sense gairebé ningú saber-ho, han protagonitzat l'acció més greu i sagnant a Catalunya des de principi de segle. Segueix sorprenent que gairebé tots ells eren joves bonhomiosos, que ajudaven a casa i mostraven públicament la seva timidesa. Pocs són els comentaris d'on se'n puguin extreure indicis d'allò que ha acabat passant.

Inquieta, però, que molta gent no es cregui que els integrants de la cèl·lula terrorista fossin els únics que estaven al cas de què s'estava coent. Es creu que algú més en sabia detalls, i això no tranquil·litza els ànims.

Tampoc ho fa que, malgrat els nombrosos elogis que han rebut els cossos de seguretat, no hi hagués un control sobre l'imam de Ripoll, a qui algun mitjà ja ha apuntat fins i tot com a possible confident policial.

Les teories i contrateories es reproduïxen a gran velocitat però encara es necessitarà temps per assimilar amb dades suficients allò que realment ha passat. L'actualitat informativa no sempre ha estat prou curosa. Els mitjans hem apuntat com a conductor de la furgoneta a un dels detinguts encara a Madrid, Driss Oukabir, que a aquella hora era a Ripoll. Més tard va ser el seu germà Moussa, abatut a Cambrils. Finalment s'assenyala Younes com a autor material. És normal que es generin dubtes davant del poc rigor davant d'un cas tan excepcional.

La bona notícia a Ripoll és que tot i els insults que s'han proferit contra els investigats en el moment de fer-se els registres a diferents domicilis, no hi ha hagut incidències remarcables. La dolenta, que algunes paraules considerades com a políticament incorrectes com «moros» s'estigui escoltant més que mai en els bars i espais públics.

Algunes esquerdes amenacen de trencar la convivència. La feïnada serà cohesionar de nou el conglomerat humà del municipi. L'esperança, que si es fa bé l'escenari que en sorgeixi serà bastant més sa del que suposadament ho era fins fa una setmana i escaig.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/catalunya/2017/08/27/intolerancies-seva-solucio/864277.html?utm_source=rss